

[Aksel Larsen.]

om en høj grad af lyst til krig, hvor man synes, det er en forstemmende slutning, Stalin giver sit interview, når han erklærer, at krigen kan undgås, hvis folkene giver deres fredsvilje udtryk og sørger for at forhindre krigen.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft har påstået med henvisning til det skandinaviske socialdemokratiske manifest, at socialdemokratiet fordømmer enhver angrebshandling, hvadenten den foretages åbent eller gennem støtte til en borgerkrig i et andet land. Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft ved, at dette ikke er sandt. Det er rigtigt nok, at der står noget sådant i manifestet, men socialdemokratiets handlinger siger noget andet, manifestets ord skal kun dække over en modsat praksis. Ganske kort efter offentliggørelsen af dette manifest bragte „Social-Demokraten“ den 30. januar i år en ledende artikel, hvori citeredes et manifest fra noget, der kaldtes: „en række europæiske landes frihedsbevægelser“, og som ifølge artiklen specielt henvender sig til kommunisterne i Østeuropa. I dette manifest siges der:

„Vi erklærer jer kamp, sådan som vi engang har erklæret Hitler den, den kamp, som vi dengang førte til den sejrige ende.“

„Social-Demokraten“ hyldede dette krigsmanifests underskrivere og erklærede, at de „drager den rette konklusion“. Hvor kan så det ærede medlem hr. Hans Hedtoft stå og sige, at socialdemokratiet kun vil fred, og at socialdemokratiet er modstander af enhver angrebshandling? Hans ord herom modbevises jo også af den beslutning fra Bruxelles om oprettelse af en spionage- og sabotageorganisation i Sovjetunionen og de folkedemokratiske lande, som er vedtaget med tilslutning af Eiler Jensen fra De samvirkende Fagforbund i Danmark, og som det ærede medlem hr. Hans Hedtoft ikke på nogen måde har taget afstand fra, men som man ganske vist er så ked af at diskutere offentligt, at det ærede medlems eget parti-blad i referatet af folketingsdebatten den 23. overhovedet undlod at omtale den.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft påstår, at det vil være retfærdigt, og at det kun kan gavne freden, når De Forenede Nationer i givet fald altid skal afgøre, hvem der er angriber. Det ærede medlem ved jo, at dette ikke er sandt. Da det er lykkedes Amerikas Forenede Stater at få afgørelsen af sådanne spørgsmål flyttet over fra sikkerhedsrådet til generalforsamlingen, hvor USA

altid har et flertal, betyder det jo blot, at USA skal afgøre, hvem det er, der er angriber.

Det er måske dette, der er grunden til, at det ærede medlem hr. Hans Hedtoft ikke kan gå ind for den definition af aggression, som vedtoges af den anden verdensfredskon-gres i Warszawa, den, som måtte flytte fra Sheffield til Warszawa, fordi det frie demokratiske England forbød den. Heri blev der sagt:

„Ingen politiske, strategiske eller økonomiske motiver, ingen begrundelse, der henviser til de indre forhold eller indre stridigheder i den ene eller anden stat, kan retfærdiggøre væbnet indblanding fra nogen som helst anden nations side. Aggression er en forbryderisk handling. Den stat, der som den første griber til anvendelse af væbnet magt overfor et hvilket som helst andet land, begår denne forbrydelse.“

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft bestrider, at det socialdemokratiske manifest afsnit om atomkontrollen betyder det samme, som at man vil give USA herredømmet over al atomenergi i verden. Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft ved, at her taler han ikke sandt. Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft ved, at manifestets punkt 9 er en forkortet afskrift af den berygtede Baruchplan, i henhold til hvilken en international kommission med sikkert flertal for USA og dets vasaller skulle eje, ikke blot kontrollere, men eje al atomenergi i verden og bestemme, om den må anvendes, og hvad den må anvendes til.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft påstår, at det er, hvad han kalder de kommunistiske lande, der har stemt imod atomkontrol, og at de, som han siger spalte 3833, ikke vil

„underkastes international kontrol, medmindre de ved hjælp af vetoretten kan sikre sig selv mod for nærgående kontrol“.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft ved, at dette ikke er sandt. Det ærede medlem ved, at under folketingsdebatten om atom-bombespørgsmålet den 1. marts 1950 dokumenterede jeg fra denne talerstol ved hjælp af udførlige, officielle citater fra forhandlingerne om atombombeforbud og atomkontrol i De Forenede Nationers generalforsamling i Paris i efteråret 1948, at Sovjets og de folkedemokratiske landes forslag gik ud på, 1) at atomvåben straks skulle forbydes, 2) at alle eksisterende lagre af atomvåben straks skulle ødelægges under betryggende, international kontrol, 3) at der skulle